

Sygnatura akt III U 756/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 30-06-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 30-06-2015 r. w Koninie

sprawy **M. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o dalszą rentę w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania **M. R.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 17.04.2014r. znak: (...)

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej M. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 stycznia 2014r. na stałe.**
- 2. Zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygnatura akt III U 756/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. Inspektorat w K. decyzją z dnia 17.04.2014 roku, znak: (...) odmówił M. R. prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wskazując w uzasadnieniu, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 25.03.2014 r. nie stwierdziła stanu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od decyzji złożyła M. R. zarzucając, że decyzja została wydana na podstawie wadliwych ustaleń faktycznych i kwestionuje w całości ustalenia Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS. Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, że przeprowadzone przez organ rentowy postępowanie

wykazało, iż brak jest podstaw do przyznania odwołującej prawa do wnioskowanego świadczenia ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie uznała odwołującej za niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

M. R. (ur. (...)) z zawodu jest lekarzem stomatologiem. Od 29.03.1996 r. odwołująca miała przyznaną rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, stwierdzoną decyzją Państwowego Terenowego Inspektoratu Sanitarnego w K. z dnia 6.03.1996 r.

pod postacią przewlekłego zapalenia nadkłykcia bocznej kości ramiennej prawej. Świadczenie było przyznawane okresowo ostatnio do dnia 31.12.2013 r. W dniu 14.11.2013 r. odwołująca złożyła wniosek o przyznanie dalszego prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, oświadczając, że pracuje w gabinecie dentystycznym w niepełnym wymiarze godzin.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10.12.2013 r. uznano, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31.12.2014 r. jednakże częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

W związku z wniesieniem sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 25.03.2014 r. uznała, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

W związku z powyższym zaskarżoną decyzją odmówiono odwołującej dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W toku postępowania Sąd w oparciu o treść przepisu art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód ze wspólnej opinii biegłego ortopedy oraz specjalisty medycyny pracy na okoliczność ustalenia, czy odwołująca jest nadal niezdolna, w szczególności czy jest częściowo niezdolna do pracy w związku ze stwierdzoną u niej chorobą zawodową przewlekłego zapalenia nadkłykcia bocznej kości ramiennej prawej.

Biegły ortopeda M. G. rozpoznał u odwołującej przewlekłe zapalenie nadkłykcia bocznej kości ramiennej prawej oraz dyskopatię kręgosłupa szyjnego z dysfunkcją i z zespołem bólowym. Biegły ortopeda wskazał, że odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy w związku z dysfunkcją łokcia prawego. Zaznaczono, że przewlekły stan zapalny potwierdza ostatnio wykonane badania oraz wieloletnia dokumentacja z leczenia. Zaznaczył, że koreluje to z typowym wynikiem badania ortopedycznego. Zaistniała dysfunkcja ogranicza możliwość kontynuacji zatrudnienia, gdyż odwołująca wykonuje prace wymagającą pełnej sprawności obu rąk. Biegły zaznaczył, że biorąc pod uwagę jej wiek, wieloletni przebieg choroby oraz charakter pracy i istniejące zmiany nie rokuje ona poprawy zdrowia, w związku z czym jest trwale częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Tożsame stanowisko przedstawił biegły specjalista medycyny pracy T. R. wskazując również, że trwałe zmiany w układzie kostnym powstały na skutek długoletniej pracy wiertarką stomatologiczną wytwarzającą wibracje, które powodują trwałe, nieodwracalne zmiany w układzie kostnym.

Zarzuty pod adresem sporządzonej opinii złożył organ rentowy podnosząc, że biegły ortopeda w opinii podtrzymał stanowisko o braku zaników mięśniowych oraz braku dodatkowych testów potwierdzających utrzymywanie się stanu zapalnego nadkłykcia bocznej kości ramiennej. Zwrócono uwagę, że biegły nie podał jakieś badanie obrazowe świadczące o utrzymywaniu się przewlekłego stanu zapalnego oraz to, że nawiązując do dokumentacji z leczenia biegły podał, że proces leczenia nie został zakończony więc trudno mówić o trwałej dysfunkcji.

Ustosunkowując się do zarzutów biegły ortopeda w uzupełniającej opinii wskazał, że badanie ortopedyczne i stwierdzone w jego trakcie objawy wskazują na utrzymywanie się stanu zapalnego. Biegły podniósł, że wskazał jakieś badanie RTG uwidacznia objawy stanu zapalnego przytaczając opis zdjęcia RTG z 28.11.2014 r. Ponadto podał, że

proces leczenia rzeczywiście nie uległ zakończeniu, jednak nie rokuje on poprawy. W konsekwencji podtrzymano stanowisko o trwałej częściowej niezdolności odwołującej do pracy w związku z chorobą zawodową.

Organ rentowy w toku dalszego postępowania nie składał zarzutów pod adresem opinii uzupełniającej, podtrzymując natomiast swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS oraz wspólnej opinii biegłego ortopedy M. G. oraz biegłego specjalisty medycyny pracy T. R..

Wartość dowodowa dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd uznał wspólną opinię biegłych za jasną, przekonującą, wyczerpującą oraz w pełni przydatną do rozstrzygnięcia sprawy. Opinia ta sporządzona bowiem została przez specjalistów posiadających gruntowną wiedzę medyczną, a także doświadczenie zawodowe. Nadto przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili pełną dokumentację medyczną, a także wyniki przeprowadzonych badań. Dodatkowo w opinii uzupełniającej odniesiono się do zarzutów formułowanych przez organ rentowy. Wobec kategoriycznych i jasnych wniosków opinii biegłych nie zachodziła potrzeba powołania innych biegłych co do oceny stanu zdrowia odwołującej, gdyż uwzględnienie tego dowodu musi wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Okoliczność, że podtrzymywano niekorzystne dla organu rentowego stanowisko o trwałej częściowej niezdolności do pracy odwołującej w związku z chorobą zawodową, nie obligowało samo w sobie do dopuszczenia opinii innego biegłego czy zespołu biegłych tej samej specjalności, w szczególności, że po opinii uzupełniającej, organ rentowy nie składał zastrzeżeń pod adresem opinii i nie uzasadniał z jakich powodów koniecznym jest dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych. Z tych powodów wniosek dowodowy organu rentowego podlegał oddaleniu.

Bezspornym jest, że u odwołującej rozpoznano chorobę zawodową w postaci przewlekłego zapalenia nadkłykcia bocznego kości ramieniowej prawej stwierdzonej decyzją Państwowego Terenowego Inspektoratu Sanitarnego w K. z dnia 6.03.1996 r. oraz to, iż odwołująca posiadała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową do dnia 31.12.2013 r. Spornym była kwestia dalszego prawa do wnioskowanego świadczenia.

Jednym ze świadczeń przysługujących z tytułu choroby zawodowej jest zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U.2009.167.1322) renta z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.Dz. U.2013.1440).

Ustawa wypadkowa odsyła bowiem do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w odniesieniu do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jej wysokości oraz wypłaty.

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się :

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zasadą jest orzekanie niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2 ustawy), natomiast niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3 ustawy).

Z kolei według art. 107 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Dodać trzeba, że ustalenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., dlatego Sąd w realiach sprawy był zobligowany przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego o specjalności odpowiadającej schorzeniom ubezpieczonej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I UK 356/04, publ. LEX nr 276241; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., sygn. akt I UK 356/07, publ. LEX nr 490392).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy odwołująca jest nadal chociażby częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu przepisu art. 12 ustawy emerytalnej.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności na podstawie opinii biegłego ortopedy Sąd ustalił, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową. Niezdolność ta w świetle wniosków opinii jest trwała, gdyż mając na uwadze wiek odwołującej, wieloletni przebieg choroby oraz charakter pracy i istniejące zmiany nie rokuje ona poprawy zdrowia. W świetle kategorycznych wniosków opinii biegłych Sąd uznał, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione w sposób niebudzący wątpliwości i nie istniała potrzeba dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego w celu oceny stanu zdrowia odwołującej. Dowód z opinii biegłego ma charakter specyficzny a jego ocena powinna być dokonywana z punktu widzenia fachowości osób, które ją sporządziły, dokładności przeprowadzonych badań, a także trafności uzasadnienia w powiązaniu z wynikami badań. Ugruntowanym w orzecznictwie jest pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim zaś wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 1974 r. II CR 748/74 LEX nr 7618).

Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że odwołująca spełnia wszystkie przesłanki do przyznania jej dalszego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na trwale, od daty zakończenia pobierania wcześniej przyznanego świadczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego odwołującej Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 108 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.Dz.U.2013.461).